

El cost de sacrificar l'alfil

JOAN MANUEL PERDIGÓ

EL PERIÓDICO DE CATALUNYA, 26.06.09

És sabut de tothom que un conegut delinqüent que operava a Chicago cap als anys 30 del segle passat va acabar a la garjola no per les seves malifetes sanguinàries, sinó per escamotejar a Hisenda els lucratiu guany dels seus negocis il·lícits. Gairebé 80 anys després, a Rajoy li ha sortit un gran problema pel flanc més imprevis. A Hisenda no li quadren els números dels comptes del senador Luis Bárcenas, remoguts arran de la investigació del cas Gürtel, i el Suprem ha apreciat prou indicis de frau fiscal i suborn per fer-se càrrec de part de la investigació.

El líder del PP té en aquesta història de presumpta corrupció dos punts que l'afecten de manera directa: el de Francisco Camps, president de la Generalitat Valenciana, i el de Bárcenas, que, a la seva condició de senador, hi afegeix la de ser tresorer del partit. De molts dels draps bruts del cas Gürtel, el líder popular en pot al·legar desconeixement de pràctiques heretades dels temps d'Aznar, encara que difícilment li podrà valer l'argument amb el seu tresorer, a qui ell mateix va nomenar a l'accedir a la presidència del partit, el 2004. Si amb Camps existeix un deute polític de gratitud perquè va ser un dels pilars sobre els quals es va recolzar per evitar la seva defenestració al congrés de València de l'any passat, amb el seu tresorer hi ha un vincle de confiança personal que pot obrir-li un gran esvoranc si les coses són com les dibuixen als seus escrits els jutges Garzón, Pedreira i, ara, els cinc de la Sala Penal del Suprem.

El mateix Rajoy renovarà demà el pacte de sang amb Camps en un altre acte multitudinari a València; un ritual partidari per celebrar que les urnes han absolt per endavant el que els tribunals comencen a investigar ara. Una comunió a la qual no assistirà Esperanza Aguirre, reticent a donar per finalitzat el debat sobre el lideratge al partit.

Les victòries a Galícia i Europa han donat oxigen a Rajoy, encara que no li han aplanat el camí cap a la Moncloa. Malgrat que el PP canti victòria, el triomf europeu ha estat massa curt per garantir l'èxit a les urnes el 2013 i són uns quants els que no estan disposats a esperar que la crisi consumeixi lentament Zapatero, simplement perquè no es fien de Rajoy. En aquest context, Bárcenas és una molt bona palanca per moure-li la cadira. Només fa falta veure fins a quin punt estan encantats els mitjans de la dreta que l'any passat van apostar sense rubor pel canvi de lideratge al PP. El Suprem li ha donat a Rajoy marge per meditar el cost de sacrificar el seu alfil, un peatge que fins i tot els més fidels comencen a reclamar-li. Un pas en fals no seria escac i mat, però li complicaria molt la partida.